4 septembre 2011

21 sept 2011
11 novembre

VII

32/ 15 septembre 2011

Când am auzit geamătul care venea
Mi-am întins mâinile intrând din foc
În chiar inima focului
Și ~~pe când~~ în timp ce mâinile îmi ardeau
Am smuls din această inimă
Geamătul și mi l-am adus acasă.
~~De atunci~~ Locuiește de atunci pe masa mea de lucru
Printre poeme și ia parte
La jocul lui Dumnezeu cu mine.

x

Știu că ești aici
În preajma cărnii și tai și spânzuri în ea
Din întâia zi a nașterii.
Mai mult decât mine ești,
Mai mult decât tine sunt,
Două flăcări ce se izlesc
Năucite de dragoste.
Îmi iei mâna ~~intre ta~~ în a ta
Și o simt cum se topește
Topindu-ți mâna
Cu care mă mângâi.

Eu vin la tine, tu vii la mine,
Joc de copii.
Cine nu înțelege, ~~râde~~ batjocorește și
Cine înțelege, tace. (spune.
Tăcerea fiind sensul adânc al înțelegerii.
Ne ținem de mână în acest joc
Din infinit în infinit,
Învățând unul de la altul
Cum să ne re-aducem la viață,
Așa îmi poruncești să fiu tu-n viu
În tu-n viu,
Așa ~~îmi~~ îți poruncesc să fii în mine
Duh viu în duh viu.

Cât în adânc
Zace în mine timpul străvechi!
Vino, revino!-îi strig —
Să te mănânc.
Din fălci să-mi crești
Te când te mestec,
Îți seliveș carne și suflet,
Te face limba și ochii mei.
Cât în adânc!
Dacă mai am mâini,
Pentru tine le am,

Ca să ne iubim
Ca într-un epitalam,
Doi îndrăgostiți de viața și moartea lor,
Acolo unde din groapă țâșnește [~~trandafirul~~ ~~vindecător~~
16 septembrie 2011 trandafirul care cicatrizează.
~~Ce mi s-a întâmplat fără să știu că mi s-a~~
Am auzit duhurile vorbind ~~întâmplat?~~
Despre viața aceasta și despre
Viețile mele trecute.
Și mai mult decât iubirea
Vorbea prin glasul iubitei dispărute.
Și unul dintre duhuri îi spunea,
Pe când eu beam bere
Și ea ~~voia să bea~~ de ~~asemenea~~ bere: poftea de asemenea o
Cum să bei tu bere,
Nu vezi că ești moartă?
Și ea gemea: Cum poți să spui un
astfel de lucru,
Că sunt moartă?
Și către mine șoptea
Nu sunt moartă, Miron, nu sunt moartă.
Poate că a fost doar o halucinație
Cum am multe în ultima vreme,
Poate am ascultat numai cerul
Când își vorbește ~~sie~~ lui însuși,
Iar în afară de aceasta
nu se mai aude nimic,

Doar faptul că beau bere
Și cineva din lumea ceaialtă
Poștește și el să bea, chiar dacă i se spune
că e mort.

Beau și parcă i-aș da să bea,
Drag suflet pierdut care merită
Să se întoarcă la viață
Și să nu mai facă rău
Nici măcar unei frunze
~~Care defăsemeneu a~~ Și ea desfătă de existență
Mai ales când muzicienă
Cântă pe limba unui văcar
Ce își duce la păscut cireada.
Da, am auzit vocile duhurilor
Și am plâns fără lacrimi,
Așteptând să se apropie o altă zi
Servitoare la fericire.

Ce poți tu încă să mai chemi, decât suspin
Peste suspin ~~chemat~~ ales, decât să ștergi
Cu gumă cărnii păcatele spiritului
Care a locuit ~~a locuit~~ în tine,
Ca ~~amândoi~~ iertându-vă unul pe altul
Să ~~poată~~ puteți din nou zămisli.
Așa e orice faptă bună,
Făcută din rău și mâncată de bine.

36

x

Eu îngenuncheat,
Tu îngenuncheată,
Iubind într-un pat
Dus de lopată,
Țărână-n țărâni,
Pământ de flori,
Cer, duh respirat
Doar de fiori.
Moartă îmi veneai,
Vie ca în vis
Când ne trezim morți,
Duși în paradis.

x

Cu mâna pe inimă veneai
Către acest din urmă grai.
Cuvintele ~~ve~~ curgeau înțepenind
În gheața unui duh răpit
La cer și la pământ, la ~~mă~~ amândouă
Aceste nașteri, puf uimit de rouă
Ce umezește buzele celui mort.
Cât aș fi vrut, icoană să te port!
Cât aș fi vrut să nu te știu prin moarte,
Ci scris al vieții în eternă carte.

17 septembrie 2011 ce fără hotar ia veșmânt 37

Fiecare suflet ~~așa cum se arată~~ care
Poartă nume de cetate,
La porțile căreia suge izvorul
Din pământ și cer lumina zilei,
Căreia noaptea îi e chopotar.
Cine iubește vine pe ascuns,
Căci nimeni nu trebuie să afle,
Numai el și iubita,
Că și-au văzut chipul răsfrânt
În apa luată în mâini
Și sorbită cu sfințenie
De trecere de aripi de îngeri peste guri.
Cine se lasă învățat
De această bătaie de aripi
Stăpânește rostirea străveche, readuce
Cântecele, pe care le credem pierdute,
Ale aerului peste bolți.
Acolo își încordează gâtlejurile credincioșii,
Ca arcurile unei armate neînvinse,
Către cât mai înalt, acolo mănâncă
Inima din palmele reginei
Sufletul ~~[illegible]~~ așa cum el se arată
Purtând nume de cetate.

Fără să fii, ~~ci și doar~~ numai ~~decât~~ împins ~~de~~ ca vânt
Spre steaua care a căzut
Din inima ~~care ți-a fost~~
cu viață de văzduh?
De ce și pentru cine, acrobat,
Te ~~crunci învârtejit~~ zvâcnești de ~~pe~~ la un
trapez ~~pe~~ la altul
~~Mai~~ și ții în mână o pană din
Ce-n tine cu țărâna ta s-a
înaltul
acordat?..

54

29 sept. 2011

Când nedorit ~~de nimeni~~ vii către casa nimănui lui Eugen Negrici
Și din cuvinte nu mai vrei să știi decât pe acelea
Bâlbâind îngenuncherea înaintea pietrelor sfinte,
Atunci e bine ~~să~~-ți aduci aminte
De binecuvântarea primită de la preot
Când ai ~~venit pe lume~~ căpătat viață și te-a scufundat în apă
Și te-a uns cu foc,
Numindu-te fin al lui Dumnezeu.

Adu-ți aminte, căci tot mai puțin timp
Să înșiri pământul cu înțelepciunea ta,
Pământul, așa cum a fost pentru tine,
O proapă în care pașnic te-au
~~Nu dat lor de ce~~ ~~de~~ ~~de~~ ~~de

Voci de rugăciune și voci de blestem,
Căci rugăciunea învingând în el,
Vine blestemul să-l sfâșie
Cu colții tuturor fiarelor
Căzute din cer și ieșind din pământ,
Îmbrăcate în haosul demonic.
Vin fiarele și au că suspin blestemul
Creat de diavol pentru a pustii
Rugăciunea Atotziditorului.
Deci stai cu mâna pe pumnalul
Îmbăiat în cristelniță,
Sacru rostind cuvintele:
Lasă-te păzit de cântul tainic al
Când vestesc nașterea oului, (păsărilor
Lasă-te hărăzit sâmburelui
Care coace invizibilul.

30 septembre 2011

Cerșeam o aventură de har în nevăzut
Și ei venit cu spaima smârșului,
Din care Farere veneai (tăucrud.
Cu solzi de aur pe inimă și grai,

Reptilă preafrumoasă cu clopoței la gât,
Întoarsă către mine, cu zeii fumegând
Dacă-ți ~~zăreau~~ vedeau privirea,
~~Dr~~ Drăcească, ~~[illegible]~~ și tu le-o făcesi dar,
~~[illegible]~~ floare cu prăpastia hotar.
Doctoru-mi spune să nu mai am trecut,
Ce bună e uitarea, ~~e~~, dar-o rămâne
prin care umblu mut...
~~Și, viață, de ce mai mă lași încă să te trăiesc~~
~~Nepământesc pământesc~~?

1 octombrie 2011

De mii de ani sunt Veșnicului carte,
Inimii lui, ulcior ~~străfund~~ cu albe toarte.
De mii de ani, substanță nevăzută
Ce iese din aur și cu aur sărută:
De mii de ani vărsat în carne
Cu Veșnicul, inimii mele arme.
De mii de ani trec de la un pământ
la altul,

De la o limbă la alta, sunt înaltul
Coborât mai jos decât țărâna,
Sunt adevărul cerșind să-ți afle mâna,
Zeiță a tuturor, Veșnicului și mie,
Frumoasă ca un copil
Pe o corabie de hârtie.

58

Ce e puritatea? E graiul
Nevăzutului.
Ce e inima altceva decât hrana
Spiritului?
Ce e cuvântul chiar nepronunțat,
Decât vorbirea Spiritului când el tace?
Ce este omul? ~~[illegible]~~ Ceva ce a fost
~~Și nu mai e~~, și prin nimic se regăsește.

3 octombrie 2011

Mi s-a părut că exist
Poate ca înger cu zbor de ametist,
Acolo unde înflorese norii
Cei mai zguduiți de furtună.
Zburam și luam forma
Acestor fantome de sus
Care păreau că înghit abisul.

Inima îmi bătea dusă de valmi
către secretele malmi
~~se nu știu ce vis~~ în visul de a nu mai reveni
În Om, carne, sânge, speranță,
~~În zina de mâine;~~
Căci zina ~~nu mai avea un mâine~~,
Nu mai avea decât puntea
Pe care mergeam către mine
Cu tot ceea ce era stăpân peste paradis.

59

×

Doamne, cât îmi ești carne!
Câtă îmbrăcăminte peste carne îmi ești!
Cât sânge din mine îți curge pe arme
Și învață să spună povești!
Nu știu nimic, ~~mai trăiesc, nu mai trăiesc~~,
La ce bun să știu.
Știu numai un lucru, că din degete îmi crese
Trandafirii și spinii
Care îți sunt coroană.

×

Dacă îmi mai rămâne ceva,
E fetusul pământului ghemuindu-mi-se în inimă,
E fetusul cerului peste el
Dându-i să sugă. ~~din laptele tainei.~~

Să mă zguduie o pâine cerească
Și ucigașul plătit să mă ucidă.
Pune-mi la căpătâi o luminare,
Să se topească până la tine.

Hart Crane:

[...] te readuce la dragostea ta, acolo
într-un soi de jumătate de vis, pentru
sămânțe [...] (a-ți topi)

[... Cine e femeia
cu noi, în zori?
Cui aparține carnea
pe care am călcat-o în picioare? [...]

Elizabeth Bishop (1911 – 1979)

O ARTĂ

În arta de a pierde nu-i greu să fii cu carte;
atâtea lucruri de pofta de a se pierde-s pline
că la pierderea lor nu-s clipite de moarte.

Zilnic pierzi ceva. Acceptă răul bine, (95
pierderea cheilor și ora ~~grea~~ păcătoasă ce vine.
În arta de a pierde nu-i greu să fii cu carte.

Deci practică pierderea, pierdere mai departe:
la nume, la meleaguri, mult la tine,
unde-ai fi vrut să mergi. Nu-i nicio moarte.

Am pierdut ceasul mamei. Și ce-mi căzu în parte,
ultima casă dragă dusă către oricine!
În arta de a pierde nu-i greu să fii cu carte.

Pierdui două orașe frumoase. Și, ce vaste
regate ce aveam, râuri și țări vecine.
Cât îmi lipsesc. Dar nu-i clopot de moarte.
— Și de-ar fi să te pierd (glasul voios, un gest iubit cu arte)
nu voi minți. Ce e vădit m-aține,
în arta de a pierde nu-i greu să fii cu carte,
chiar dacă e acolo ca un clopot de moarte.

---

x

În inimă se pătrunde ~~agățat~~ spânzurat de prăpastie
Te ții de o funie de lumină
Atât de subțire ca făcută din fulgi
de zăpadă.

9 noiembrie 2011 (126)

NEBUNUL PE MARGINEA DRUMULUI

Când facerile pe pământ
Ce-au mers din leagăn la mormânt
Din prosopă-n leagăn și-or de fine,
Când gândurile ce le toarce
Nebunul pe masa de Parce
Vor fi decât platinde fine?

Când leagăn și mosor vor trece,
Chiar eu voi fi în beznă rece
O închegare de nucleu
Transparent Străveziu ca o aoliere,
Numai atunci poate m-ar cere
Fidelă dreptate mereu.

(Yeats)

Ești demult mort — îi spun — el nu mă crede.
Ba, îi spune celălalt, ești demult mort.
Trezește-te, omule!
Eu, mort? Am fost mort dar nu mai sunt.
Da, ești mort și nu știm ce să facem cu tine.
Toate gropile sunt pline. Chiar și în groapa comună
Nu mai e loc.
Așteptăm o decizie guvernamentală.
E adevărat? Se opită el — e adevărat
Că în groapa comună nu mai e loc?

Vai de capul nostru. Ce ne facem?
Rămânem pe afară?
Dar nici aici nu mai e loc.
Să le fie rușine.
I-auzi, domnule, să nu mai fie loc ~~din~~
Pentru noi sub pământ.
Și tare sau Vorbește în surdină.
Nu-l aud bine și în plus peste vocea lui
Croncănesc animalele astea zburătoare
Și în capul meu bubuie furtuna.
Îi strig „Vorbește mai tare ca să te consemnez
În caietul meu."
Ohlà là — spune — am ajuns rău..
Ce să-ți mai spun?
Sunt singur ca și tine.
Nu aș vrea să te supăr
Dar îmi vine să croncănesc la rândul meu.
Nu mă lăsa, nu mă lăsa
Să mă duc mai adânc în pământ [în locurile nelocuite
Nici de vii nici de morți.
Cere iertare, îi spun, cere iertare lui Dumnezeu.
Cum? Eu să cer iertare de la cineva [care
Apoi nu-l mai aud, m-a refuzat?
L-a cotropit tăcerea, totuși din ea
Scoate mici hohote de râs nervos.

34

10 noiembre 2011

128

În orice clipă
inimă se-arată
Dând din aripă
Coaptă pe roată.

În orice făptură
Geme cuvântul,
Fierbe în gură,
~~[illegible]~~ taină, mormântul.

Bogdaproste, zer,
Că te respir
Fără un vaier
Ca miez și mir.

Strig Alilnia
De sub pământ,
Din firul de iarbă
Dospit de vânt.

În orice clipă
Vezi cum răzbat
În tine, aripă
Să-ți fac și din păcat.

Să nu mă gonești,
Să mă porți în tine
Cu pământ pe ochi,
Cu scrum de suspine;

Ca orice sărac
Devenindu-ți nori,
Gușă să mă fac
De privighetori.

x

Sunt dus de pe pământ pe care cale?
Sunt dus de pe pământ, ~~nu~~ în sfârșit știu.
x Bucăți ~~fragile~~ din mine cad pe pragul
De casă ~~uscată~~ pustiită unde am fost viu.

Să fiu iertat că n-am știut să fiu.
Bucăți din mine cad peste început.
Nu a fost început, a fost sicriu:
iertați-mă că am fost morții fiu.

Mă prosternez, atât îmi mai rămâne,
Să bat pământul cu fruntea înghețată
Ce n-a știut să lupte pentru pâine,
Jupuită de vie iubirii i-a fost tată.

Vă cer iertare, Domni și Cerșetori,
Că m-am născut la frumusețe rob,
Deși mi-ați făcut patul cu tumori,
Vă cer iertare Domni și Cerșetori.

x

Nu e importantă viața, da, nu e
importantă,

O vreme bântuită de harnicii strigoi
Ce devorau lumina de pe noi.
144) Și-am întâlnit o zână ce s-a făcut puroi.
Și vai de coasta din care ea ieșise
~~Ca~~ Lăsând goluri în carne până în creier scrise.
Ce bune goluri ~~și~~ dând năluci în creier!
O, mii de ani aș vrea să le cutreier.

15 noiembrie 2011

Deodată mi s-au ciocnit tâmplele
Surpate una într-alta și au devenit
Un ~~sandviș~~ din care au venit să muște
Cu inima lor de piatră cele două femei
Pe care le-am iubit agonizând, fără în eput
Și fără sfârșit. Veneau să muște
Înghițind flori din oasele mele, flori
Pe care chiar ele pe le spedea le aruncaseră
Ce mă acoperea. Și arest lucru m-a amuzat,
Ca și cum l-aș fi văzut pe Baston Keaton
Care fugea disperat de dinaintea
Hoardei ~~Torentului~~ însetate de a nimici
de femei
~~Visul~~ ~~Inima~~ Coacerea omului când abia

Venea la viață paradisul.

145

Cel lovit cu sabia în piept sucăde.
Aude vântul din pustie care îl înveșmântă
Cu ~~fru~~ mirosuri de flori încă nenăscute,
Germinând în miezul bobului de nisip.
Acolo e mângâierea unui nou început
Primit cu bucuria de pază a îngerului.
Vino în dreapta mea, în stânga mea,
În ochii mei, în gura mea, în inima
Ce fără tine e cosmosul golit de el însuși.
Vino pe pământul ~~călcat de mine~~ pe care îl calc,
În apa ~~pe care~~ beată de suflet o duc la buzele
~~Ce~~ Mușcate de trecerea iubirii moaste
~~Îți~~ Îmbrățișându-ți aripile. Vino pe când
Lumina descrește.
Ține-mă aproape de respirația ta,
Să o simt în căldurii ca sub lacrimi,
Dictându-mi viața fiecărui cuvânt.

16 noiembre 2011

Îmbeznându-mi fruntea, vino seară,
Lunecă pe cărări de grâu, ca flamuri
Sălciile te salută și vârful își coboară,
~~Vin~~ Glasuri iubite murmură în ramuri.

~~Ținuți de mână de îngerul păzitor.~~ (150)

Urcăm către culmea muntelui
Ce atrage peste ea culmile cerurilor.
Și nu mai am nimic de adăugat, ~~[illegible]~~,
Doar ~~[illegible]~~ că suflu peste rană cu suflul ~~[illegible]~~ lor
Și rana se închide.

20 noiembrie 2011

Enoaptea ~~[illegible]~~ în zina mea de azi,
Viață-vedenie mătmată de talaz.
Stau ~~[illegible]~~ privind zidul, masa cu sua de fiere,
Și beau pahar ~~[illegible]~~ după pahar de bere.
Sublimul mă conduce la opera astrală,
Pe coala de hârtie geme o altă coală.
Ce să mai scriu? Doar gândul rătăcit,
Că inimă de carne în spirit te-am iubit.

20 noiembrie 2011

~~Ce a rămas din tot ce am iubit~~
~~Într-o viață pierdută?~~
Fluturi ~~[illegible]~~ pe o câmpie însorită,
Cu aripi ar se (ne caută), bucurându-se
Că soarele încă mai răsare,
Și ~~plânsul~~ chipul tău plârgând la cer,
Elizabeth ce duci pe umeri pământul fructifer.

VAI

22 novembre 2011
1 janvier 2012

Notes

L'ATELIER DU PAPIER

22 noiembrie 2011

Ce clară va fi seara îndelung,
Zilele se mărese, par ochi de prunc,
Rumoarea zilei fuge mai vie împrăștiată,
Surprinși, copacii, văzând că nu e noapte,
Rămân visând în seara albă toată
Miracole ce vin ca șoapte...
Castanii, sub aerul de aur, grea povară,
Își răspândesc parfumul ~~și-l prefiră~~ zbor în zbor;
Nu îndrăznești să mergi prin aer mai afară
Din tine, ori (mai ~~grea~~ interior,) ~~mai lăuntric,~~
De frică să nu tulburi somnul mirosurilor.
Îndepărtate vuiete vin dinspre oraș...
Traful pe care adierea îl suie de sub pași
Țărăsește pomul înfiorat de oboseală,
~~Din nou~~ Apoi coboară peste ~~drumuri~~ căi liniștite.
Suntem ~~atât de~~ obișnuiți să vedem
Acest drum atât de simplu, adeseori urmat,
Și totuși ceva în viață s-a schimbat,
Niciodată nu vom mai avea
Sufletul nostru din această seară.
(După Anna de Noailles)

Cu mii de ani înainte ca să fiu primit
În casa iubirii sale în veșmânt de rege.

Ce am făcut mai frumos pe pământ,
La ce am dat naștere în afară de
~~un plâns în bohote~~ Un cirizit ~~gemător~~ gemător
De vrabie cu aripile tăiate; ~~La~~ ce am dat
Naștere moartă? La flori nicicând flori,
Fără ~~puteri~~ strădanie de a fi, doar gemene
~~sfătăre~~
Lovituri ce au știut, fără măcar să li
se ceară,
Să cânte, fericite ~~de a~~ că împrăștie aerul
Cu note de aur.
Ce am făcut în afară
De a mă așeza în drumul lui
Hristos
Și ~~ai~~ a-i striga: Aimilă de mine?
Aimilă mai înainte ca să ~~știu de moarte~~
~~cu bor în gropă~~
să știu de moarte.

1 iunie 2012

Nu știu de ce răsună ziua de țipete nocturne,
Ca și cum ~~vantul~~ furtuna m-ar mușca
Revenit la o viață ~~Care viață?~~
Suptă de vampiri dornici de fructe străvechi.
Și dacă mai există o ușă pe unde
Pot ieși cei vii,
Pe ea ies morții.
Așa să fie hărăzit celor ce nu au știut
Să se nască? Așa să fie
Greul mai greu decât cea de pe urmă povară?
Și fără să mi se ceară, fără ca nimeni să-mi ceară,
Sa fiu, sunt.
Asemenea mie suspină mierla
Ce-și pierde cuibul, și rațele sălbatice
Despărțite de pui.

Numai morții știu că sunt viu,
Mai viu și mai iubit de viață
Din zi în zi și din noapte în noapte,
Lumină și bezură clocitoare de spirit.
Da, copil îmi e spiritul,
Tandru și bun, ~~[illegible]~~
Văzând cum de pe culmi
Coboară caprele negre să-mi mănânce din ~~mâini~~ palme ~~[illegible]~~
~~Ca~~ Frunzele viitoarei zămisliri.

~~Călătoresc în amintirea celor o mie de vieți~~

Viețile
Care mi-au fost viață,
Una mai dureroasă decât alta,
Au trebui povestite
Pentru ca rana să nu mai fie rană,
Agonia agonie.
Căci mai mult decât Moartea
Ne hrănim din Viață.

Cine a venit
Pe când visam că sunt mort?
Cine a venit ținând o făclie în mâna arsă?
Era prea mare noaptea
Și nu am văzut,
Aveam ochii împlântați în inimă
Și numai bătăile ei îmi aminteau
Că parcă m-am născut,
Am devenit copil și bărbat
Al unei țări fără patrie.
Și acum unde sunt, și de ce iubesc
Nașterea mea în acel loc pustiit,
Și de ce limba în care vorbesc morții ei
Îmi e carne și spirit?

Numai când auzi vocile din lumea cealaltă
Îți dai seama că ești vin.

Ce chef de zile mari, să exiști
Fără să-ți pese de viața muritoare.
~~Nu i aşa~~, Îl auzi pe Hristos răstignit
spunându-ți să nu vă fie frică de cei care pot
să vă ucidă trupul, dar sufletul nu vi-l
pot ucide.

Ce bine e să râzi, să cânți, să rămâi
Dincolo de tot ce moare.
Îți crește părul până la călcâi
De floare,
Și mult mai departe, sub sicrie,
Și trage morții afară.
Și cine nu știe
Că ești viu, strânge din umeri, se înfioară
Dacă te vede cu părul ăsta
Târând mormintele din adâncul pământului
Către cuvintele Sacrului.

3 iunie 2012

~~Ea se născu să mă zămi~~

Ea a fost născută pentru a mă zămisli
Piatră de piramidă și carne, azur și început,
Inimă căzută în dizgrație și privind grația,
Bătând până la agonie după sufletul
Pecetluit de glorie.
Ea nu era când am venit pe lume.
~~Ea~~ Eu nu eram când ea a fost.
Și cum să mă exprim mai clar

Când inima lasă veșnicie să-i țâșnească
Din toate cusătorile, și asta,
Dacă uneori prea chemată de spirit se oprește
Fără e se opri din taină?

x

E la sfârșitul zilei atâta întrebare
În orice clipire a ochilor ca un dangăt mut de clopot.
Inima a ~~ne~~ înghițit prea multă sare
Și tresare la orice pas, glas, vizinne de floare.
Mă gândovesc din ce în ce mai sus,
În spirit, în neant, în groază,
Dacă din întâmplare sau voit,
Paradisul își are ierarhiile sale, și zăbovim sub ele
~~Cum am să scap de ele și de a fi~~ Ca să hrănim
~~Cum să mai mă hrănesc din~~ lumina zilei?
Atât de necoaptă încât miezul ei
Ni ~~Mi~~ se lipește ~~mult~~ de ochi?
Să am din nou ~~tată și mamă~~
mamă și tată
Când nu am avut mamă și tată
Când întâmplător în groapa comună
S-au futut doi morți și m-au născut?
Îmi cer iertare de la pământ, de la cer,
Îmi cer zilnic iertare pe când sunt
Împins în gândul de a fi fericit,
De a rătăci după Dumnezeu prin paradis.
De când pământ și cer îmi mușcă picioarele goale,
Picioare de copil ~~cântând~~ ~~și sâule~~ a flând molicinnea
ierbii.